

31991L0157

L 78/38

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

26.3.1991

DYREKTYWA RADY**z dnia 18 marca 1991 r.****w sprawie baterii i akumulatorów zawierających niektóre substancje niebezpieczne**

(91/157/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji⁽¹⁾,we współpracy z Parlamentem Europejskim⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

wszelkie rozbieżności między przepisami ustawowymi i środkami administracyjnymi przyjętymi przez Państwa Członkowskie w sprawie unieszkodliwiania baterii i akumulatorów mogłyby spowodować bariery w handlu oraz zakłócić warunki konkurencji we Wspólnocie i w ten sposób mieć bezpośredni wpływ na ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego; dlatego zbliżenie ustawodawstw w tej dziedzinie wydaje się konieczne;

artykuł 2 ust. 2 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów⁽⁴⁾, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG⁽⁵⁾, przewiduje, że szczególne przepisy dla poszczególnych przypadków lub też przepisy uzupełniające powyższą dyrektywę mające na celu uregulowanie gospodarowania poszczególnymi kategoriami odpadów są ustanowione w drodze dyrektyw szczegółowych;

cele i zasady polityki Wspólnoty w dziedzinie ochrony środowiska, określone w wspólnotowych programach działań w zakresie ochrony środowiska na podstawie zasad zawartych w art. 130r ust. 1 i 2 Traktatu EWG, mają na celu przede wszystkim zapobieganie, zmniejszanie i likwidowanie, w możliwie największym stopniu, zanieczyszczenia oraz zapewnienie rozsądnego gospodarowania zasobami surowców, opierając się również na zasadzie „zanieczyszczający płaci”;

aby osiągnąć te cele, należy zakazać wprowadzania do obrotu niektórych baterii i akumulatorów ze względu na zawartą w nich ilość substancji niebezpiecznych;

w celu zapewnienia odzysku i unieszkodliwiania zużytych baterii i akumulatorów w sposób kontrolowany, Państwa Członkowskie muszą podjąć środki, które zapewnią, że są oznaczone i zbierane oddzielnie;

zbiórka oraz recykling zużytych baterii i akumulatorów może pomóc w uniknięciu zbędnego użycia surowców;

urządzenia, które zawierają zamontowane na stałe baterie lub akumulatory mogą przy ich unieszkodliwianiu stanowić zagrożenie dla środowiska; Państwa Członkowskie powinny dlatego podjąć właściwe środki;

należy ustanowić programy w Państwach Członkowskich, aby osiągnąć różne cele określone powyżej; Komisja powinna być informowana o tych programach oraz podejmowanych środkach szczególnych;

zastosowanie instrumentów ekonomicznych, takich jak ustanawianie systemu kaucji, może zachęcić do oddzielnej zbiórki i recyklingu zużytych baterii i akumulatorów;

należy ustanowić przepisy dotyczące informowania konsumentów w tej dziedzinie;

należy ustalić właściwe procedury w celu wprowadzenia w życie przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności systemu oznakowania, oraz zapewnienia, że dyrektywa może być łatwo dostosowana do postępu naukowo-technicznego; komitet, określony w art. 18 dyrektywy 75/442/EWG, powinien otrzymać wytyczne dotyczące wspierania Komisji w tym zadaniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie odzysku i unieszkodliwiania, w kontrolowany sposób, zużytych baterii i akumulatorów, zawierających substancje niebezpieczne, zgodnie z załącznikiem I.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „bateria lub akumulator” oznacza źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, składające się z jednej lub większej liczby pierwotnych (nieładowalnych) baterii lub wtórnych (ładowalnych) ogniw, zgodnie w wykazem zawartym w załączniku I;

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 7.1.1989, str. 3 oraz

Dz.U. C 11 z 17.1.1990, str. 6.

⁽²⁾ Dz.U. C 158 z 26.6.1989, str. 209 oraz

Dz.U. C 19 z 28.1.1991.

⁽³⁾ Dz.U. C 194 z 31.7.1989, str. 21.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 47.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 32.

- b) „zużyta bateria lub akumulator” oznacza baterię lub akumulator, których nie można ponownie użyć, i które są przeznaczone do odzysku lub do unieszkodliwienia;
- c) „unieszkodliwienie” oznacza każde działanie, opisane w załączniku II A do dyrektywy 75/442/EWG, pod warunkiem że ma zastosowanie do baterii i akumulatorów;
- d) „odzysk” oznacza każde działanie, opisane w załączniku II B do dyrektywy 75/442/EWG pod warunkiem że ma zastosowanie do baterii i akumulatorów;
- e) „zbiórka” oznacza zbieranie, segregowanie i/lub grupowanie zużytych baterii i akumulatorów;
- f) „system kaucji” oznacza system, w ramach którego nabywca, podczas zakupu baterii lub akumulatorów, płaci sprzedawcy sumę pieniędzy, która jest zwracana w momencie zwracania zużytych baterii lub akumulatorów.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie wprowadzają od dnia 1 stycznia 1993 r. zakaz obrotu:

- alkalicznych baterii manganowych do przedłużonego użytku w skrajnych warunkach (na przykład temperatury poniżej 0 °C lub powyżej 50 °C, narażenie na wstrząsy), zawierających więcej niż 0,05 % wagowo rtęci,
- wszystkich innych alkalicznych baterii manganowych zawierających więcej niż 0,025 % wagowo rtęci.

Zakaz ten nie dotyczy alkalicznych manganowych ogniw guzikowych i baterii złożonych z ogniw guzikowych.

2. Ustęp 1 zostaje dodany do załącznika I do dyrektywy Rady 76/769/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych ⁽¹⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 85/610/EWG ⁽²⁾.

Artykuł 4

1. W ramach programów określonych w art. 6 Państwa Członkowskie podejmują właściwe kroki w celu zapewnienia, aby zużyte baterie i akumulatory były oddzielnie zbierane w związku z ich odzyskiem lub unieszkodliwianiem.

2. W tym celu Państwa Członkowskie zapewniają, by baterie i akumulatory oraz, w miarę potrzeb, urządzenia, w których są one zamontowane były we właściwy sposób oznakowane.

Oznakowanie powinno zawierać wskazania dotyczące:

- oddzielnej zbiórki,
- w stosownych przypadkach, recyklingu,
- zawartości metali ciężkich.

3. Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą określoną w art. 10, szczegółowe przepisy dotyczące systemu oznakowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, str. 201.

⁽²⁾ Dz.U. L 375 z 31.12.1985, str. 1.

Przepisy te zostają opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie podejmują środki zapewniające, aby baterie i akumulatory nie były montowane w urządzeniach, chyba że konsument będzie mógł je łatwo wyjąć po zużyciu.

Środki te wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1994 r.

Niniejszy artykuł nie stosuje się do kategorii urządzeń wymienionych w załączniku II.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie opracowują programy zmierzające do osiągnięcia następujących celów:

- zmniejszenie zawartości metali ciężkich w bateriach i akumulatorach,
- wspieranie wprowadzania do obrotu baterii i akumulatorów zawierających mniejsze ilości substancji niebezpiecznych i/lub zawierających substancje powodujące mniejsze zanieczyszczenie,
- stopniowe zmniejszanie, w odpadach z gospodarstw domowych, ilości zużytych baterii i akumulatorów objętych załącznikiem I,
- wspieranie badań mających na celu zmniejszenie zawartości substancji niebezpiecznych w bateriach i akumulatorach oraz sprzyjanie używaniu zastępczych substancji powodujących mniejsze zanieczyszczenie oraz badań dotyczących metod recyklingu,
- oddzielne unieszkodliwianie zużytych baterii i akumulatorów objętych załącznikiem I.

Pierwsze programy obejmują okres czterech lat, rozpoczynają się 18 marca 1993 r., Komisja zostaje o nich poinformowana najpóźniej do 17 września 1992 r.

Programy podlegają regularnym przeglądom i uaktualnieniom, co najmniej co cztery lata, głównie pod kątem postępu technicznego, sytuacji gospodarczej i sytuacji w dziedzinie ochrony środowiska. Komisja jest informowana o zmienionych programach we właściwym czasie.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewniają skuteczną organizację oddzielnej zbiórki oraz, w stosownych przypadkach, ustanowienie systemu kaucji. Państwa Członkowskie mogą ponadto wprowadzać środki, takie jak instrumenty ekonomiczne, mające na celu zachęcanie do recyklingu. Środki takie muszą być wprowadzane po konsultacji z zainteresowanymi stronami, muszą być oparte na ważnych kryteriach ekologicznych i ekonomicznych oraz muszą unikać zakłóceń warunków konkurencji.

2. Podczas notyfikowania programów określonych w art. 6 Państwa Członkowskie informują Komisję o środkach, które podjęły zgodnie z ust. 1.

Artykuł 8

W ramach programów określonych w art. 6 Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia konsumentom pełnej informacji:

- a) o niebezpieczeństwach niekontrolowanego unieszkodliwiania zużytych baterii i akumulatorów,
- b) o oznakowaniu baterii, akumulatorów oraz urządzeń z zamontowanymi na stałe bateriami i akumulatorami,
- c) o metodzie wyjmowania baterii i akumulatorów, które są na stałe zamontowane w urządzeniach.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie nie mogą utrudniać, zakazywać lub ograniczać wprowadzania do obrotu baterii i akumulatorów objętych niniejszą dyrektywą i dostosowania się do przepisów w niej ustanowionych.

Artykuł 10

Komisja dostosowuje art. 3–5 oraz załączniki I i II do postępu technicznego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 75/442/EWG.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie przyjmą środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 18 września 1992 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.
2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą. Komisja poinformuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 marca 1991 r.

W imieniu Rady
A. BODRY
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

BATERIE I AKUMULATORY OBJĘTE NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ

1. Baterie i akumulatory wprowadzone na rynek po dacie ustanowionej w art. 11 ust. 1 i zawierające:
 - więcej niż 25 mg rtęci na ogniwo, z wyjątkiem alkalicznych baterii manganowych,
 - więcej niż 0,025 % wagowo kadmu,
 - więcej niż 0,4 % wagowo ołowiu.
2. Alkaliczne baterie manganowe zawierające więcej niż 0,025 % wagowo rtęci wprowadzone na rynek po dacie ustanowionej w art. 11 ust. 1.

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ KATEGORII URZĄDZEŃ, DO KTÓRYCH NIE STOSUJE SIĘ ART. 5

1. Urządzenia, w których baterie są przylutowane, przyspawane lub w inny sposób przymocowane na stałe do przyłączy w celu zapewnienia ciągłości zaopatrzenia w energię przy zastosowaniu w przemyśle, zachowania funkcji pamięci i danych w urządzeniach wykonanych w technologii informatycznej oraz wykorzystywanych do prowadzenia działalności gospodarczej, tam gdzie stosowanie baterii i akumulatorów, określonych w załączniku I, jest technicznie niezbędne.
2. Ogniwa wzorcowe w sprzęcie naukowym i specjalistycznym oraz baterie i akumulatory umieszczone w wyrobach medycznych przeznaczonych do podtrzymywania funkcji życiowych i w rozrusznikach serca, gdzie nieodzwone jest nieprzerwane działanie, a baterie i akumulatory mogą być usunięte tylko przez wykwalifikowany personel.
3. Urządzenia przenośne, gdzie wymiana baterii przez niewykwalifikowany personel mogłaby stanowić niebezpieczeństwo dla użytkownika lub też mogłaby wpłynąć na działanie urządzenia, a także specjalistyczny sprzęt wykorzystywany w otoczeniu o dużej wrażliwości, na przykład w obecności substancji lotnych.

Do urządzeń, w których baterie i akumulatory nie mogą być łatwo wymienione przez użytkownika, zgodnie z niniejszym załącznikiem, należy dołączyć instrukcje informujące użytkownika o niebezpiecznej zawartości baterii i akumulatorów dla środowiska i objaśniające jak można je bezpiecznie wymontować.